

rozhlížet, kam se uloží ke spánku. Zalíbil se jim pěkný velký trs trávy. Pohodlně si pod něj lehly a spaly až do rána.

Myšky probudilo ranní sluníčko. Opatrně vystrčily hlavičky a rozhlížely se kolem sebe. Mez plná bylinek a sladkých jahod je zvala ke snídani. Sotva zahnaly hlad, vydaly se prozkoumat okolí. Chtěly si vybrat pěkné místo, kde by si vyhrabaly domeček. Týnku překvapilo veliké pole plné obilí, myslela si, že mezi klasy obilí bude hnízdo v bezpečí schované před nebezpečnými tvory, které by je chtěly sežrat. Mínce se zase líbilo na zelené mezi. Dlouho se spolu dohadovaly, ale nakonec Mínka rozhodla, že to nebude ani na poli, ani na mezi, ale někde uprostřed. Stouply si na kraj pole a začaly hrabat chodbičku směrem k trsu trávy, kde strávily dnešní noc. Hlína tu byla měkká a práce jim šla rychle od ruky.

Ještě nebylo ani poledne a chodbička byla dost dlouhá na to, aby si tam pohodlně sedly a odpočívaly. Těšily se, že si za několik dnů vyhrabou dostatečně velikou noru, do které by se vešla dvě myši

hnízda. Potichu si spolu povídaly a vůbec si nevšimly, že mezi klasy obilí někdo je a pozoruje jejich snažení.

Byl to nejupovídanější hlodavec z celého pole a jeho okolí. Když na myšky zavolal, obě pořádně vylekal.

„Máte rozum? Takhle za bílého dne si tady klidně hrabete? Vy nevíte, že v nedalekém lese mají hnízda krahujec Krištof a sova Sonička?“

Mínka s Týnkou se tak lekly, že strachy zapištěly. Nenápadně vykourly z chodbičky ven a hledaly, kdo to na ně mluví. Uklidnily se, když uviděly, že z obilí vykukuje šedohnědý čumáček a černé oči. Mínka vyběhla ven a začala se vyptávat: „Ty se tady jenom procházíš, anebo na poli bydlíš?“

